

Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή εσφαλμένως αρνήθηκε την ύπαρξη υπερισχύοντος δημοσίου συμφέροντος για τη γνωστοποίηση των εγγράφων στα οποία ζητήθηκε πρόσβαση. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή όφειλε, στο πλαίσιο της σταθμίσεως συμφερόντων, να λάβει υπόψη ότι η επιβολή του δικαίου των συμπράξεων στο πλαίσιο του ιδιωτικού δικαίου συνιστά επίσης δημόσιο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43)

Προσφυγή της 25ης Σεπτεμβρίου 2012 — VHV κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-420/12)

(2012/C 373/13)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: VHV Allgemeine Versicherung AG (Ανόβερο, Γερμανία) (εκπρόσωποι: A. Birnstiel, H. Heinrich και J.-O. Schrotz, δικηγόροι)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την από 17 Ιουλίου 2012 απόφαση της Επιτροπής, με την οποία απορρίφθηκε το βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 (¹) αίτημα της προσφεύγουσας να αποκτήσει πρόσβαση σε συγκεκριμένα έγγραφα διαδικασίας ελέγχου συμπράξεων (COMP/39.125 — Carglass),

— να καταδικάσει την καθής στα δικά της δικαστικά έξοδα και στα έξοδα της προσφεύγουσας.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους.

1) Πρώτος λόγος ακυρώσεως: παράλειψη εξατομικευμένης εξέτασης των ειδικών εγγράφων που παρατέθηκαν στην αίτηση

— Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η απόφαση δεν βασίστηκε σε συγκεκριμένη και εξατομικευμένη εξέταση κάθε μεμονωμένου εγγράφου. Κατά την προσφεύγουσα, η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται στη νομικώς εσφαλμένη παραδοχή ότι εν προκειμένω υπήρχε γενικό τεκμήριο εφαρμογής μιας εξαιρέσεως.

2) Δεύτερος λόγος ακυρώσεως: παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως

— Στο σημείο αυτό η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η Επιτροπή βάσιζε την απόρριψη της αιτήσεώς της στο σύνολό της απλώς και μόνον σε γενικές εκτιμήσεις και, επομένως, δεν την αιτιολόγησε επαρκώς. Κατά την προσφεύγουσα τούτο συνιστά παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως και συνεπώς παράβαση ουσιώδους τύπου.

3) Τρίτος λόγος ακυρώσεως: εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001

— Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η Επιτροπή ερμήνευσε και εφάρμοσε κατά τρόπο εσφαλμένο τις εξαιρέσεις που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Κατά την προσφεύγουσα η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τη σχέση κανόνα-εξαιρέσεως και κατέληξε σε μια πολύ διασταλτική ερμηνεία της «προστασίας των δραστηριοτήτων έρευνας» και της έννοιας των «εμπορικών συμφερόντων».

4) Τέταρτος λόγος ακυρώσεως: Μη συνεκτίμηση του γεγονότος ότι η στο πλαίσιο του ιδιωτικού δικαίου επιβολή του δικαίου των συμπράξεων συνιστά δημόσιο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001

— Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή εσφαλμένως αρνήθηκε την ύπαρξη υπερισχύοντος δημοσίου συμφέροντος για τη γνωστοποίηση των εγγράφων στα οποία ζητήθηκε πρόσβαση. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή όφειλε, στο πλαίσιο της σταθμίσεως συμφερόντων, να λάβει υπόψη ότι η επιβολή του δικαίου των συμπράξεων στο πλαίσιο του ιδιωτικού δικαίου συνιστά επίσης δημόσιο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43)

Προσφυγή της 25ης Σεπτεμβρίου 2012 — Württembergische Gemeinde-Versicherung κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-421/12)

(2012/C 373/14)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Württembergische Gemeinde-Versicherung a. G (Στουτγάρδη, Γερμανία) (εκπρόσωποι: A. Birnstiel, H. Heinrich και J.-O. Schrotz, δικηγόροι)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή